

[Korsgaard.]

hurtigst muligt altid maa veje mere end det, om Rigsdagen er inde nogle faa Dage mere eller mindre.

Jeg kan derfor ikke begribe, at man ud fra snart sagt et Velanstændighedssynspunkt overhovedet kan bringe det Argument i Marken, at man ikke vil fremsætte et saadant Lovforslag, fordi man ikke har Tid til at se paa det. Jeg maa endvidere synes, at der er en underlig Forbindelse mellem de Ord, Ministeriets Medlemmer havde paa Læben, før de blev Ministre, gaaende ud paa, at vi skulde skaffe Arbejde, og det, her sker. Man har Muligheden for et betydeligt Arbejde, man har Muligheden for at faa Bygningsværker, som i høj Grad tiltrænges, men ikke desto mindre lader man med en efter min Mening saa intetsigende Begrundelse som den, at Sommersamlingen kun skal være kort, et saadant Forslag ligge og fremsætter det ikke.

Jeg haaber, man fra Befolkningens Side vil forstaa, at der aabenbart er to forskellige Meninger, en, man har som Opposition, og en anden, man har som Regering, og jeg haaber ikke, Befolkningen vil synes, dette er helt, som det burde være.

Pitzner: Det ærede Medlem Hr. Korsgaard har i Realiteten allerede sagt det, jeg vilde sige vedrørende en Tilbygning til Rigshospitalet. Det er en fundamental Misforstaaelse, den højtærede Minister gør sig skyldig i, naar han mener, at der fra vor Side var Modvillie derimod. Som Medlem af det Udvalg, der havde med Rigshospitalet at gøre, har jeg ogsaa haft at gøre med en eventuel Nybygning ude paa Rigshospitalets Grund. Der var fra vor Side absolut Tilslutning dertil, vi ønskede kun, da det drejede sig om et ret stort Beløb, idet Foretagendet foruden selve Beløbet til Nybygningen vilde medføre en betydelig, senere hvert Aar tilbagekommende, Udgift, at have dette fastslaet, saa at vi havde noget bestemt at holde os til. Ja, den højtærede Minister smiler, men det er nu rigtigt alligevel. Det samlede Finansudvalg var ude at se paa Forholdene, og der var absolut Enstemmighed om at gennemføre Ordningen. Der var givet Ministeren Tilsagn om Lovforslagets hurtige Gang

gennem Rigsdagen, fra vor Side i hvert Tilfælde, maaske den højtærede Ministers eget Parti ikke vilde gøre det, men det tror jeg, de vilde. Lovforslaget var, som Ministeren nævnte, fremsat her i Tinget den 18. Marts, og det kunde altsaa med Lethed være gennemført i indeværende Samling; der var i meget høj Grad Ønske om det fra Rigshospitalets Side, og jeg for mit Vedkommende og mit Parti med mener ogsaa, der var i høj Grad Brug for det.

Ordføreren (L. D. Rasmussen): Det ærede Medlem Hr. Korsgaard kunde for et Øjeblik siden ikke forstaa, at der blandt de forskellige Partier var nogen Forundring over, at man i Gaar krævede Forretningsordenens Frister overholdt. Ja, vi kunde jo ikke saa godt opfatte dette Krav som virkelig Alvor, og Dagens Forhandlinger har vist Berettigelsen af vor Tvivl i saa Henseende. Det var jo slet ikke for at sætte sig ind i Tillægsbevillingslovens enkelte Punkter eller for at rette Kritik over enkelte Punkter, muligt kræve Ændring, dette Ønske blev fremsat; Ønsket var ikke af saglig Karakter, man fremkom kun dermed for at faa Lejlighed til at tænke sig lidt om med Hensyn til, hvordan man nu egentlig skulde forme en ganske almindelig Finanslovstale, og det forekommer mig meget ilde anbragt rent sagligt set ved Tillægsbevillingslovens anden Behandling; dèr hører det aldeles ikke hjemme.

Der har ikke været rejst Kritik mod en eneste af de foreslaaede Ændringer, der enstemmigt er indstillet, og alle de Oplysninger, det ærede Medlem Hr. Korsgaard ønskede, har han haft rig Lejlighed til at faa i Finansudvalget, og hvis jeg kender ham ret, har han ogsaa benyttet Lejligheden til at skaffe sig disse Oplysninger. Det er maaske undgaaet hans Opmærksomhed, at de er givet, hvis dette skulde være Tilfældet; under alle Omstændigheder har de Oplysninger, der er kommet, efter at det ærede Medlem er gaaet ud af Finansudvalget, skabt en betydelig Klarhed, idet det var faktiske, nøgterne Tal, som støttede sig til det endelige, afsluttede Regnskab, og derover kunde det ærede Medlem intet have at anke og har heller ikke haft det.

Det ærede Medlem talte om et gammelt Ord, der er saa sandt, om den ene Taabe,